

ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ.
 ಕೇದಾರ್‌ಬಾಬುರವರು ಅತ್ತ ತಿರುಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ
 ವೃದ್ಧರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮ ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಎಪ್ಪತ್ತು
 ವರ್ಷದ ವೃದ್ಧಿಯೊಬ್ಬರು ನಗುತ್ತಲೇ ಹೇಳಿದರು.
 'ಅಲ್ಲಾ, ಯಾರನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಸಾಕಿ
 ಸಲಹೆ ದೊಡ್ಡವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನೋ ಅವರೇ
 ಅನ್ಯರಂತಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಮತ್ತಿನ್ನೆನು ಉಳಿದಿದೆ?'
 'ಅಂದ್ರೆ... ನೀವು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ...?'
 'ಇಲ್ಲ ಅಂದವರಾರು?' ವೃದ್ಧ ಹೇಳಿದರು
 - 'ಅಯ್ಯೋ ಎಲ್ಲರದ್ದು ಒಂದೇ ಕಥೆ. ನಾಳೆ
 ಯಾರಾದ್ರೂ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ
 ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದ್ದೆ ಏನು ಅಂತ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೂ
 ಸಹ ಯೋಚಿಸಬಹುದು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ನಾವು
 ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತು ಹೊಂದಿಕೊಂಡು
 ಆರಾಮವಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೆನೆಯುವ
 ಬದಲು ನಾವು ಪರಸ್ಪರ ನಗುನಗುತ್ತಾ
 ಋಷಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗೂ ಒಂದು ಜೀವನ
 ಅಂತ ಇದೆಯಲ್ಲ...!'
 'ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಿ
 ಬಯಸುತ್ತೀರಿ?'
 'ಏನೂ ಇಲ್ಲ...'
 ಅವರು ತಮ್ಮ ಸೀರೆಯ ಸೆರಗಿನಿಂದ

ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಂಡರು. ಮುಖದ
 ತುಂಬಾ ಬೇಸರ ಆವರಿಸಿತು. ಕೇದಾರ್‌ಬಾಬು
 ಭಾವುಕರಾದರು. ಹರಿಬಾಬು ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿದರು.
 * * *
 ರಾಮಕಿಂಕರಬಾಬು ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ
 ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಡಿವೈಡರ್ ಸಮೀಪ
 ಅದೇ ಭಿಕ್ಷುಕ ಒಮ್ಮೆ ಈ ಕಡೆ, ಒಮ್ಮೆ ಆ ಕಡೆ
 ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಾ ಏನನ್ನೋ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು
 ಕ್ಷಣ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ಪುನಃ ಆಚೆ ಈಚೆ ನೋಡಿ
 ಮುಂದುವರಿದರು. ಹಾಗೇ ನಡೆಯುತ್ತ ಆತನನ್ನು
 ಕೇಳಿದರು - 'ಏನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವೆ?'
 ಆ ಭಿಕ್ಷುಕ ವ್ಯಾಕುಲತೆ ತುಂಬಿದ ದೃಷ್ಟಿ ಬಿರುತ್ತಾ
 ಹೇಳಿದ. 'ಮನೆಯ ವಿಳಾಸ. ನೀವು ತಿಳಿಸುವಿರೇನು?'
 'ಇಲ್ಲ...' ಅವರು ಗಾಬರಿಗೊಂಡರು.
 'ಹಾಗಿದ್ದ ಮೇಲೆ ನೀವು ಹೋಗಿ...'
 ರಾಮಕಿಂಕರಬಾಬು ಬಿರಬಿರನೆ ಮುಂದಡಿ
 ಇಟ್ಟರು. ಮೊದಲಿಗೆ ಅವರು ಎರಡನೇ ಬೀದಿಗೆ
 ತಿರುಗಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಮೂರನೇ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ
 ಕಳೆದುಹೋದರು. ನಂತರ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ
 ಬೀದಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಹೋದ ಜೀವ
 ಮರಳಿ ಬಂದಂತಾಯಿತು.
 ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in

ಶನಿಯ ಮುನಿಸಿಗೆ ಗುರಿಯಾದ ಉಜ್ಜಯಿನಿಯ ವಿಕ್ರಮರಾಜ ದೇಶವನ್ನು
 ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಇನ್ನೊಂದು ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿದ್ದ.
 ಅವನನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವ ರಾಜಕುಮಾರಿ ತನ್ನ ಮುತ್ತಿನ ಹಾರವನ್ನು ಅವನ
 ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಳು. ಆ ಕೋಣೆಯ ಗೋಡೆಯಲ್ಲೊಂದು
 ಹಂಸದ ಚಿತ್ರವಿತ್ತು. ಶನಿಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಜೀವ ತಳೆದ ಹಂಸವು, ಆ ಮುತ್ತಿನ
 ಹಾರವನ್ನು ನುಂಗಿ ಮತ್ತೆ ಪಟದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು. ಅದು ಸಾಧ್ಯವೆಂದಾದರೆ,
 ಷಣ್ಮುಖಪ್ಪನ ನವಿಲು ಬಂದು ಗರಿಯನ್ನೇಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರಬಾರದು!
 ದೇವರ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದೆ. ಎದುರಿಗೆ ಗಣಪನ ಫೋಟೋ. ಪೀಠದ ಬಳಿ
 ಲಾಡನ್ನು ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಮೂಷಿಕಪ್ಪ. ಗಣೇಶನ ಮೊಗದಲ್ಲಿ 'ನನ್ನ
 ಆಪ್ತನ ಮೇಲೆ ಕದ್ದ ಆರೋಪವೆ?' ಎಂಬ ಸಿಟ್ಟಿನ ಭಾವ ಹೆದರಿಸಿತು. ಪಕ್ಕದ
 ಫೋಟೋ ದೇವ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯನದು. ಒಡೆಯನ ಕಾಲ ಬಳಿ ಕೊರಳು
 ಕೊಂಕಿಸಿ, ಅವನ ಮುಖ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತ, 'ನೋಡಿದೆಯಾ ಜೀಯಾ ಈ ಸೊಕ್ಕಿನ
 ನರನನ್ನು? ನನ್ನನ್ನೇ ಕಳ್ಳನ ಮಾಡಲು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ' ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ
 ಅನ್ನಿಸಿತು. ಅವನು ನಮ್ಮ ಪೊಲೀಸ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರರಂತೇನೋ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದು
 ಸುಳ್ಳೆಂಬಂತೆ ಪ್ರಸನ್ನಮುಖಿಯಾಗಿದ್ದ. 'ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆ ಬಿಡು' ಎಂದು
 ನವಿಲಿಗೆ ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಮುರುಗಪ್ಪ ಶಾಂತ ಸ್ವಭಾವವನು ಅನ್ನಿಸಿತು.
 ಹೊರಬರುತ್ತಿರುವಾಗ, 'ನಾನೆಲ್ಲೋ ನಮ್ಮ ವಿಘ್ನೇಶ್ವರಸ್ವಾಮಿಯ ಹಬ್ಬದಂದು
 ಮರೆತು ಚಂದ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡಿರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೇ ಈ ಅಪವಾದ' ಎಂದು ನವಿಲು
 ಗೊಣಗಿದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಮೂಷಿಕಪ್ಪನೇಕೊ ಮೌನವಾಗಿದ್ದಂತಿತ್ತು.
 ರೂಮಿನ ಕಿಟಕಿಯಾಚೆ ನೋಡುವ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ,
 ತಿಂಗಳ ಕಡೆಯ ಶುಕ್ರವಾರ ದರ್ಶನಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಫಣೀರಪ್ಪ ಅಗ್ನಿಷ್ಟಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ
 ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ. ಸಾಮ್ರಾಣಿ ಹೊಗೆಯನ್ನು ನವಿಲಿಗಿರಿ ಕುಚ್ಚಿನಿಂದ ನನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ
 ಹಾಯಿಸಿ, 'ಅಲ್ಲಾ ಬಲಾ ಕರೆ' ಅಂದ. ಮಾಮೂಲಿಯಾಗಿ ಕೊಡುವಂತೆ
 ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟೆ. ಅವನು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲಾಗ ತಡೆದು, 'ಒಂದು ಗರಿ
 ಕೊಡುವೆಯೇ?' ಅಂದ. 'ದೇನೇಕಾ ನಹಿ' ಅಂದ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಕೊಡು, ಕಾಸು
 ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಅಂದ. ಎಷ್ಟು ಅಂದ. ಚೌಕಾಸಿ ಮಾಡುವುದು ಬೇಡವೆಂದು
 'ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುವೆ' ಅಂದ. 'ಕೌನ್‌ಕೆ ಬಕರಾ ಮಿಲ್‌ಗಯಾ' ಎಂದು
 ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂದುಕೊಂಡನೇನೋ. ಕೊಟ್ಟೆ.

ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದೆ. ಹೆಡ್ ಮೇಡಂಗೆ ನವಿಲುಗರಿಯ ಪ್ರಸಂಗ ತಿಳಿಸಿ,
 'ಯಾರದೋ ವಿಚಾರಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕಲ್ಲ' ಎಂದೆ. ಅವರು ಅದನ್ನು ಕೈಗೆ
 ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಬನ್ನಿ ಎಂದು ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.
 ಒಂದೊಂದು ತರಗತಿಯಲ್ಲೂ ಇಬ್ಬರು ಮೂವವರು ತನ್ನದು ತನ್ನದೆಂದು
 ನಿಂತರು. ಮೇಡಂ, 'ಇವರಾರದೂ ಅಲ್ಲ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದಲಿ. ಟೀಚಿಂಗ್ ಎಯ್ಸ್
 ಆಗುತ್ತೆ' ಅಂದರು.
 ಮನೆಯತ್ತ ಹೊರಟಾಗ, ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿ ತಾಯೊಂದಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ
 ಏನನ್ನೋ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಏನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರೋದೆಂದು ಕೇಳಿದೆ. 'ನವಿಲುಗರಿ
 ಕಳೆದುಕೊಂಡಳಂತೆ' ಅಂದಳು ತಾಯಿ. 'ಅದನ್ನು ಈಗ ಶಾಲೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಂದೆ'
 ಎಂದೆ. ಅವರಿಬ್ಬರು ಶಾಲೆಯತ್ತ ಹೊರಟರು.
 ಕಿಟಕಿಯ ಹೊರಗೆ ನೋಡಬೇಕು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದು ನೆನಪಾಯಿತು. ಅತ್ತ
 ಹೊರಟೆ. ನವಿಲುಗರಿಯ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ ಚೂರುಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಹರಡಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಇದು
 ಇಲಿಯಪ್ಪನ ಕೆಲಸ! ಕುಕ್ಕರಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಒಂದೊಂದೇ ಚೂರನ್ನು ಎಡ
 ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿ ಶೇಖರಿಸಿದೆ.
 ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದಾಗ, 'ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನವಿಲುಗರಿ ಮರಿ
 ಮಾಡಬಹುದಾದರೆ, ನಾನು ಕವಿತೆ ಬರೆಯುವ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿಟ್ಟರೆ ಕವಿತೆ
 ಯಾಕಾಗಬಾರದು' ಅನ್ನಿಸಿತು. ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆರೆದು, ಮುಂದಿನ ಕವಿತೆ
 ಬರೆಯಲಿದ್ದ ಹಾಳೆಯ ಮೇಲೆ ಹರಡಿ ಮುಚ್ಚಿದೆ. ಕವಿತೆಯಾಗಲು ಎಷ್ಟು ದಿನ
 ಹಿಡಿದೀತು? ಒಂದು ವಾರ ಸಾಕಾದೀತು ಅನ್ನಿಸಿತು.
 ವಾರ ಕಳೆದ ಹತ್ತನೆಯ ದಿವಸ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆರೆದೆ. ತೆರೆದದ್ದೇ
 ತಡ, ಗರಿಯ ಚೂರುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಕಿಟಕಿಯಿಂದಾಚೆಗೆ ಹಾರಿದವು. ಕೆಲವು
 ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಹರಡಿ ಬಿದ್ದವು. ಅರೆರೆ, ಹೀಗಾಯಿತಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಂಡು,
 ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವನ್ನೂ ಹೆಕ್ಕೆ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಹಾರಿಬಿಟ್ಟೆ. ಒಂದೊಂದೂ
 ನವಿಲುಗಳಾಗಿ ಹಾರುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮನಸ್ಸು ಕಲ್ಪಿಸಿತು. ಹಾಳೆಯ ಮೇಲಾಗಿದ್ದ
 ಮಣ್ಣಿನ ಕಲೆಗಳು ನವಿಲಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಕೇತನಗಳಾಗಿ ಕಂಡವು.
 ಓದಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಮಗಳು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಫ್ಯಾಷನ್‌ನನ್ನ
 ನಿಲ್ಲಿಸದೆ ಹೋಗಿದ್ದುದು ಈಗ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು.
 ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in